

Дев'ять кроків назустріч...

Кожного дня з ранку до вечора ми на роботі. І мало хто має можливість окрім неділі говорити з Богом у храмі, під час Літургії. Та можливо, можна зробити храмом повсякденну працю, щоб якомога краще служити в ньому Господу і людям? Про це - стаття в одному з останніх чисел Католицького Вісника.

05.09.2011

Багато людей зазнали цілковитої зміни свого життя, відкривши, що Бог покликав до святості кожного з нас, і шляхом до святості є передусім освячення щоденної праці – ідеал, дорогу до якого Бог показав через св. Хосемарію Ескрива, і яку кожен з нас є покликаний пройти під проводом Божої ласки.

Праця – покликання до святості

Ваша щоденна зустріч з Богом відбувається там, де є ваші друзі, ваші бажання, ваша праця й ваша любов. Там ви кожного дня зустрічаєте Христа. Ми повинні шукати святості серед звичайних земних справ, у служінні Богові та всім людям. (Палко люблячи світ, 113).

Традиція п'ятничного пива з друзями видається мені чимось... дивним. Навіть не тому, що п'ятниця – для католиків день

посту і споглядання Хресної дороги. Просто незрозуміло, що "святкуємо" – звільнення від набридлої за тиждень роботи?

Якщо мені не подобається моя робота – значить я вважаю, що є гідний кращого. Ось тільки де його, кращого, шукати?

Я, християнин, маю вірити, що найкраще – там, де я зустрічаю Бога. А хіба там, де я зараз працюю, Бога немає? А може я просто докладаю замало зусиль, щоб Його зустріти?

Невже я не вірю, що Бог бажає мені добра? І не лише бажає, але й активно допомагає мені це досягнути, створюючи для мене відповідні умови, необхідні саме мені й саме зараз.

Ми покликані Богом до святості – до зустрічі та єднання з ним – і наш Небесний Отець щедро

наділяє нас засобами для цього. І праця – чи не головний з цих засобів.

Праця з любові до Бога Все роби задля Любові. На цьому шляху немає дрібниць: усе — велике. Витривалість у малих випробуваннях задля Любові, – це героїзм. (Шлях, 813).

Страх – природна реакція на хиткість становища. Якщо стоїш на твердому ґрунті – почувашся впевнено, а якщо на даху височезного будинку? Можна навчитися долати страх, але не знищити його остаточно.

Почув колись: "Вірю я в Бога, а тобі – довіряю. Поки що..." Не можна покладатися на людину, ані на її людські міркування і приземлені цілі.

Так, справді, наша праця може принести нам фінансову

забезпеченість, пошану в суспільстві і задоволення від власних успіхів. А також – спустошення, коли не знаєш чого прагнути далі. А крім того – страх усе це втратити. А страх – це завжди прояв недовіри до Бога.

Чистота намірів – працювати тільки з метою принести Йому радість. Немов дитина, яка часом робить те, що кажуть батьки, не розуміючи навіщо, але від щирого бажання їх порадувати. Решта прагнень не має сенсу.

Впорядкованість Впорядковуючи своє життя, ти помножуєш свій час, отже, стаєш здатним віддати Богові більшу хвалу, більше працюючи у служінні Йому. (Шлях, 80).

Одного разу я запитав священика, чому ангели, що стали на бік сатани, не можуть покаятись. "Бо в них немає часу", – була

відповідь. Ми існуємо в часі й просторі, які були створені тільки для нас, людей, отже Час – найцінніший дар людині від Бога.

Марнувати цей унікальний дар – що може бути гірше? Десята "кава"/цигарка під час робочого дня, порожні теревені, відверте ледарство – наочні прояви такого марнотратства.

Проте найстрашніше є приховане – праця бездумна. У будь-якої роботи має бути мета – конкретна жива людина, чиє життя ми покликані покращити. Якщо, працюючи, я не розумію, кому й навіщо потрібна моя праця, варто зупинитися – бо це також прояв марнотратства – і піти шукати ту саму людину.

Знайдена мета дозволить впорядкувати свою діяльність, намагаючись виконувати свої обов'язки дедалі ефективніше,

вивільнити час і спитати в Господа: "Що ти хочеш, щоб я зробив тепер?"

Гідна жертва Не є гідною Бога жертвою те, що навіть менше за рівень нашої людської досконалості, і так обмеженої нашими незначними людськими можливостями. Наша жертвенна праця повинна бути безвадною, вона повинна бути зроблена якомога старанніше, наскільки це можливо, навіть у найменших дрібницях. Богу не потрібні підробки! (Друзі Бога, 55).

Прагнення до видимого, визнаного іншими людьми успіху чимось схоже на жертву Каїна. Боже, я доклав стільки зусиль, і диви – який результат! Стоп. А чому я так зухвало впевнений, що причиною стали саме мої зусилля?

Хоч би що я робив, я залежний від багатьох чинників, на які жодним чином не можу впливати. І без невидимої для мене дії Божого Провидіння, я можу бути впевнений, не було б нічого.

Похвала? Просто робити те, що повинен, викластися на 100%, зробити паузу, подумати, що міг би зробити краще – і додати ще стільки ж. Якщо навіть жодна людина цього не помітить – то нічого, адже моя праця – жертва не людям, але Богу. Він помітить. І навіть якщо я припустився помилки – Він знайде спосіб використати на добро навіть такий негідний інструмент, як я.

Будь-яка чесна праця є поважною Прийшов час для нас, християн, голосити з покрівель, що праця – дар Бога, і немає сенсу розрізняти людей за родом їхніх занять, ніби є види праці,

шляхетніші за інші. Праця, будь-яка праця, засвідчує гідність людини та її панування над творінням. (Це Христос проходить поруч, 47).

Навколо нас – безліч людей, гідних подиву: офіціант, який посміхається так щиро, що дарує гарний настрій на цілий день; водій, що керує авто так добре, що не помічаєш дороги, викладач, що вміє зачарувати своїм предметом; і ще, і ще...

Навчитися посміхатися кожному, дякувати – це не звичайна ввічливість. Треба навчитися бути в захваті від того, як працюють інші. І вміти зізнатися собі: "Я б так не зміг..."

І тоді одного разу Господь покличе мене виконати роботу, що нижче за мою теперішню кваліфікацію, можливо навіть набагато нижче. Я знаю, що мені буде нелегко,

адже я звик до іншого. Тому, можливо, все життя я муситиму готуватися до того, щоб бути щасливим, отримавши від Господа цей знак довіри.

Споглядання Нехай на твоєму робочому столі, у твоїй кімнаті, завжди з тобою буде образ Матері Божої. Дивись на нього на початку роботи, під час роботи, і по її завершенні. Запевняю, вона здобуде для тебе сили перетворити твою працю на люблячу розмову з Богом.
(Борозна, 531).

Навколо мене багато людей, які просять мене про молитву, і за яких хочу молитися з власної ініціативи. Скільки разів на день маю повторювати "Отче наш"? Один священик, духовний син св. Хосемарії, порадив мені: "Молися своєю працею, жертвуй їй за них".

Господь завжди поруч зі мною,
коли я працюю. Часом я
сприймаю його як суворого
наглядача, часом – як того, в кого
можна спитати поради, а часом –
як того, хто просто присутній
поруч. Часом забуваю про Нього і
не помічаю.

Але то моє сприйняття. А Він –
просто присутній. Завжди. І коли
забуваю про це, життя порожніє.

Внутрішня боротьба

**Пристаючи до праці з метою
освятити її, ми звертаємося до
всіх можливих чеснот: мужності
бути наполегливими у праці,
долаючи труднощі, що завжди її
супроводжують, та не впадаючи
у розпач; стриманості, щоб не
виснажити себе егоїзмом та
марним потягом до комфорту;
справедливості, щоб виконати
повною мірою наші
зобов'язання перед Богом,**

суспільством, родиною та колегами по роботі; розсудливості, щоб у кожному разі знати, що робити, не гаючи часу в сумнівах... І все це, наголошую, задля Любові. (Друзі Бога, 72).

Невже це прагнення бути "суперменом"? Насправді, я не схожий на нього. Я слабкий і нікчемний. Я просто мушу постійно пильнувати себе – тому що боюся болю падіння.

Праця, як і будь-яка інша сфера нашого життя – поле безупинної боротьби зі злом. Завжди бути насторожі. Це я, людина, можу втомитися, а можу просто збайдужіти, але ворог – ніколи. Він має ціль, він не стомлюється, він навіть зрадіє, якщо я дістануся висот, смакуючи наперед моє падіння...

Але Господь покликав мене бути тут, значить Він дасть і сили.

Праця як служіння і допомога іншим Закінчивши свою роботу, візьмись за роботу брата свого, допомагаючи йому з любові до Христа, так природно й тактовно, щоб він навіть не помітив, що ти робиш більше ніж насправді повинен. Це, дійсно, є витонченою чеснотою сина Божого! (Шлях, 440).

Кожен з нас є здатний врятувати світ – досить просто не збільшувати кількість злого в ньому нашою недбалістю, байдужістю і лінивством. І той невеличкий результат кожного з нас, помножений на незначну кількість справжніх вірних Христових друзів, пожертвуваний Господу – здатний зупиняти повені, піднімати хворих і повертати надію багатьом.

Адже Господу вистачило трьох хлібів, щоб нагодувати тисячі. Але Він звернувся за хлібом до мене! Варто змагатися за те, щоб першим випекти цей хліб і подати його Ісусу.

Апостольство

Наша святість має сенс тільки тоді, коли стає апостольством – і засобом спасіння для інших. Якщо праця – шлях до святості, то вона має стати також і апостольством. І ось слова св. Хосемарії:

Просто живи своїм звичайним життям, працюю там, де ти працюєш, намагаючись сумлінно сповнити належні тобі за твоїм становищем обов'язки, довести до завершення усі свої професійні справи та вдосконалюватися щодня. Будь відданим, чуйним до інших та вимогливим до себе. Умертвляй свою плоть, але будь веселим. Це

буде твоїм апостольством. І ти, свідомий своєї власної нікчемності, будеш вражений тим, що люди звертаються до тебе. Ти просто і природно говоритимеш з ними, повертаючись додому після робочого дня, у родинному колі, в транспорті, на прогулянці, будь-де... Ви говоритимете про прагнення, що вкорінені в глибині душі кожної людини, навіть тих, хто намагається їх не помічати, і твої співрозмовники почнуть розуміти ці прагнення краще, почавши серйозно шукати Бога. (Друзі Бога, 273).

Перспектива, яка захоплює! Чи можна ще щось додати?

Юрій ПІНЧУК

Католицькій вісник №14,
2011

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
uk-ua/article/deviat-krokiv-nazustrich/](https://opusdei.org/uk-ua/article/deviat-krokiv-nazustrich/)
(27.01.2026)